

K. M. Klausen: Jeg vil gøre en lille Bemærkning over for den ærede Ordførers Udtalelser. Han udtalte, at jeg ikke er i Overensstemmelse med det Parti, jeg tilhører, men det ved den ærede Ordfører intet om. Jeg kan forsikre den ærede Ordfører, at jeg er i den skønneste og bedste Overensstemmelse med det Parti, jeg har den Ære at tilhøre. Den ærede Ordfører taler om mine Udtalelser i Frederiksværk. Det er Udtalelser, jeg vil staa ved overalt, hvor jeg kommer hen, idet jeg med Hensyn til en enkelt Sag, nemlig Spørgsmaalet om Arbejdsløshed, sagde, at jeg ikke kunde se nogen Forskel i den Maade, hvorpaa Venstre stillede sig, og den, hvorpaa Højre stillede sig over for de Forslag, vi fremkom med. Jeg fremsatte ikke denne Udtalelse i al Almindelighed. Har det ærede Medlem faaet den Opfattelse, har han faaet fuldstændig forkert Besked. Naar Socialdemokratiet i Sommer udtalte, at vi ønskede, Venstre maatte faa Magt til at gennemføre sit Program, er det et Ønske, jeg for mit eget personlige Vedkommende fuldt ud deler. Der er Punkter, jeg vilde ønske Venstre Magt til at gennemføre, og jeg skal nævne et. Det er det Løfte, Regeringen har givet om Udvidelse af den kommunale Valgret. Jeg vilde ønske, Venstre maatte faa Magt til at gennemføre det. Desværre har det jo vist sig, at Venstre enten har manglet Evne eller Villie til at opfylde det store Løfte, Regeringen gav ved sin Tiltrædelse.

Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren (Deuntzer): Jeg skal ikke indlade mig paa de politiske Betragtninger, der ere fremkomne. Den Enighed, der i det hele og store viser sig imellem Finansudvalgets Betænkning og Forslaget til Finansloven, synes jeg er tilstrækkelig fremholdt ved Finanslovforslagets Tilbageholdenhed, Frygt for at fremkomme med noget nyt og Regeringens faste Villie til at spare, hvor der kan spares. Det forekommer mig altsaa, at Finanslovforslagets eget Indhold til fulde forklarer den Enighed i alt væsentligt, som hersker.

Angaaende mit specielle Omraade, Udenrigsministeriet, tillader jeg mig først i Forbigaaende at takke for Forhøjelsen af Beløbet til Assistenterne. Det vil der ved opnaas, at Assistenterne i Udenrigsministeriet omtrent komme paa lige Fod med de lavest stillede i de øvrige Ministerier. Det ærede Ting ser, at nogen stor Fordring har jeg ikke stillet i den

Henseende, men jeg takker, som sagt, for, hvad der er sket. I øvrigt er der jo kun eet Punkt, hvorom der har været nogen Uenighed, og det er med Hensyn til Gesandtskabsposten i Rom. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) bemærkede, at man fra alle Sider i Fjor viste Lyst til at indskrænke Gesandtskabsposterne saa vidt muligt. Det er for øvrigt noget, Venstre har vist Lyst til i lange Tider, og jeg kan tilføje, med fuld Berettigelse. Der er vist ingen, som ønsker, at vi skulle anvende Udgifter i uproduktive Øjemed, naar det ikke er fuldt nødvendigt, og der er derfor neppe nogen her i denne Sal, som ikke af ganske Hjerter vilde stemme for et Forslag om at hæve ikke blot 4, men alle 6 eller 8 Gesandtskabsposter, hvor mange det nu er, naar det kunde ske. Men som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds meget rigtigt bemærkede, er det ikke nok, at man ønsker noget, man maa tillige være sikker paa, at dette Ønske er et forstandigt og med Statens Tarv stemmende Ønske, og i saa Henseende fremhævede det ærede Medlem ligeledes meget rigtigt, at der for at dømme derom maatte have en personlig Erfaring hos Ministeren. Det er ikke saaledes, at man om Gesandtskabsposternes Nødvendighed eller Unødvendighed kan gaa paa en Tradition eller paa almindelige Antagelser, særlig kan man ikke gøre det, naar man skal paatage sig Ansvaret for at afskaffe en eller flere af dem. Og naar det ærede Medlem sagde, at jeg var en gammel Udenrigsminister, hvad jeg jo ogsaa er i en vis Forstand, desværre, maa jeg dog sige, at jeg ikke er saa gammel nu som Udenrigsminister, at jeg tør tiltro mig den fornødne Erfaring paa dette Omraade. Sagen er, som de Herrer maaske let kunne tænke, at den Virksomhed, som en Gesandt udøver, for en stor Del unddrager sig ikke blot Offentlighedens Kendskab, men ogsaa den hjemlige Kendskab. En stor Del af Virksomheden kan efter Sagens Natur ikke komme til Ministeriets Kundskab. For en betydelig Del beror nemlig Gesandts Virksomhed paa, hvor ivrigt han personlig virker for sit Fædrelands Interesse i de fremmede Stater ved Samtaler, Tilskyndelser osv., ligesom ogsaa paa, i hvor mange Forbindelser han træder til Landsmænd, som komme tilrejsende. I denne sidste Henseende tør jeg nok sige, at Italien ikke er det Land, som mindst kunde give Anledning for en Gesandt til Virksomhed. Paa